

מכתב לארנון...

שישי בערב

הם אומרים שישכחו אותך, שלמרות הכל, הימים חולפים עוברים להם והזמן עושה את שלו. שכל אחד בסופו של דבר חי את חייו שלו. שנזכרים רק כאשר מזכירים. ואני... ארנון, לא מאמין להם. כי בסה"כ חלפו 4 שנים מאז שהיינו ביחד שם בעיר שהיא הרבה בשבילך. והתמונות חולפות עוברות באיטיות לפני העיניים. הרי זה כאילו נכנסתי רק אתמול לקומונה שלך, ואתה ישבת על מזרון במרפסת והגיטרה ביד, וזימזמת שיר של החיפושיות. וזאת הייתה אחת הפעמים שבהם העדפת לשבת קצת בצד והעיניים מרפרפות על ה"עתיקה".

הלא תזכור את הטיוולים על החומה כדי לראות את הזריחה. את העקשנות שלהישאר ערים עד השכם בבוקר ואחר כך טיול דרך הרחובות המיותמים. והציפיה לבוא החמה.

ההומור שלך... ארנון, הרג אותי. מין כזה אנגלי, מיוחד. חצי משפט שנזרק וכולנו על הרצפה. את יום השבת המפורסם אתה זוכר? איך טיילנו לכרמיזין לקנות קצת יין, וחזרנו מתנדנדים. ארנון, רציתי להגיד שאני לא אוהב את המילים הנמלצות של "שמירה על המולדת" וכו', אבל כשאני יוצא לשדה מדי בוקר ורואה איך העמק שלנו מתעורר, והאביב בשיאו, וריח הפרדסים עושה את הבן-אדם שיכור, אני יודע שנפלת שם בשביל כולנו, ושתדע שחשוב לי לדעת אם היית שלם עם מה שעשית שם, ובזה אני בטוח.

התכתוב לי בחזרה... ?

... גלעד

מרץ '80, שנתיים

ארנון

לא אמרתי לך... חשבתי, לכל דבר יבוא זמנו... עתה, רק לכתוב שמשכמך ומעלה היית טוב. כולם הכירו זאת לא הטילו צל של ספק בכך. אחד הטיל בכך ספק — אתה, היה חסר לך לשמוע את אותן מילים שאוהב וצריך כל אדם — בחייו — לשמוע, שתבין — אתה מן טיפוס, שלא יצא ולא בא לאנשים להגיד לך במפורש במילים צלולות, עיניים לעיניים. אולי... התבדלת, התבודדת קצת, כעין עליונות מנתקת. כך, שבשנים האחרונות, תמיד בדרך חייך... בחוסר בטחונך... איזה חוסר אמונה בכוחך וביכולתך.

היום בא לי להיפגש איתך, לטלטלך בכתפיד בחזקה לאמור ולהטיף, שתדע — שלא היתה כל הצדקה והגיון להסתגרות וההינעלות העצמית שלך בשנים האחרונות, בשל כל מיני רגשות של נחיתות.

השארת אותנו תוהים, מחפשים, פעורי פה, בהצטרף כבר אל ים הנצח, כל זאת בעודך גועש כזרם בנהרו השוצף, במלוא קצב הנעורים. ארנון — נזכור לך, כבתמונות הצילום שלך. שלך, יואב עדר.

